

DE BERK

De berk dat ranke heidekind
leeft op de adem van de wind.
Zij kiest in 't vroege jaarseizoen
het patina als modegroen.
Op uitzicht is zij zeer gesteld
en mint het open wijde veld.
Gebruik'lijk heeft zij ook een vriend.
Die vlotte, dolle hemelwind.
Komt hij naar haar, zij vindt het best!
Zo wel van noord, zuid, oost of west.
Die laatste valt vaak heftig aan.
Toch blijft zij hem zeer toegedaan.
Nooit zegt zij als hij komt: 'O nee',
maar danst en wervelt met hem mee.
Al grijpt hij woest in 't dichte haar.
Nooit krijgt hij 't kapsel uit elkaar.
Met heksenbezems in haar kop
geeft windkracht 10 het soms al op.
En als hij doodmoe zijgt terneer
denkt zij: 'Geen nood, hij komt wel
weer.'
In wezen is zij zeer coquet
en geeft veel zorg aan haar toilet.
Steeds draagt zij bij zo'n windfestijn
het blanke bont van hermelijn
met op haar kleed de donk're sier
der zwarte pluimstaart van het dier.
Dat staat haar minstens even goed
als wen een vorst zo'n kleed aandoet.

Maar dieper in het jaargetij
rijst bij haar de vraag of zij
zich zonder meer zo mag gedragen?
Moet zij zich niet met inkeer plagen?
Als boete strooit zij op de grond
haar schat aan gouddukaten rond.
Zij voelt dat dan als een verplichting
en voor 't geweten een verlichting.
't Wordt triest als dan de winter komt,
het leven in het woud verstomt.
Wat doet zij dan, zij geeft haar
knoppen
aan 't korwilt met hun lege kroppen.
Intussen tracht zij zich te troosten
ach, met zo een droogpruim uit het
oogen.
Zij jaagt om eiken, beuken, pijnen
om hun gekreun voor zich verschijnen.

Zij denkt dan aan de lentedagen,
wanneer haar vriend weer op komt
dagen.
Dan wordt zij weer het sierlijk kind,
dat leeft van heide, zon en wind.

C. H. I. Maliepaard

